

คีต:ธาร๑

ซึรีย๑ุด ส๑ยล๑แห๑อริ๑ (ส๑ย 1)

ต๑ร๑บตี๑นสี่๑นฟ้า๑ ข๑มมีเพ็๑ย๑เธอ๑

ด๑ว๑อ๑ย๑ง

คีต:ธาร๑

ซึรีย๑ส๑ยล๑แห๑อริ๑ส๑ย 1

ต๑ร๑บตี๑นสี่๑นฟ้า๑ข๑มมีเพ็๑ย๑เธอ๑

จีรียุสสายลมแห่งรัก 2 เล่มจบ

เล่ม 1 ตราบดินสิ้นฟ้า ขอมิเพียงเธอ

เล่ม 2 เสน่หาเจ้าดวงใจ

ตราบดินสิ้นฟ้า ขอมิเพียงเธอ by คีตะธรา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537
ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งในหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย

จำนวนหน้า : 521 หน้า

ราคาเต็ม : 350 บาท

Ebook 239 บาท

บรรณาธิการ : พี่เจียบ คีตะธรา

ปก : พี่เจียบ คีตะธรา

จัดจำหน่ายในรูปแบบ EBOOK , EPUB , หนังสือ
งานวรรณกรรม ภายใต้นามปากกา “คีตะธรา”
ได้จัดลิขสิทธิ์เอาไว้ทุกเล่ม

ห้ามมีการคัดลอก ดัดแปลงหรือลอกเลียนไม่ว่าจะด้วยเทคนิคการ ตัดต่อ
หรือใด ๆ ที่สื่อเจตนาว่าละเมิดผลงานทุกกรณี แม้จะเป็น การคัดลอกใน
บางส่วนที่ชื่นชอบเอาไปใส่ในงานเขียนของตน
ล้วนมีความผิดทางกฎหมายทั้งสิ้น

เธอเป็นหญิงสาวที่เกิดมาเพียบพร้อมทุกด้าน และที่ทำให้หญิงสาววัยเดียวกันทั้งอัจฉริยภาพและชื่นชมคือความสามารถด้านดนตรีที่เป็นหนึ่งแล้วที่ทำให้เธอภาคภูมิใจมากกว่าความสวยรวยมีเสน่ห์หรือน้ำเสียงที่ทรงพลัง

มันเป็นความฝันของเธอที่อยากจะครองใจแฟนเพลงไว้ให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนทำให้เธอเชือดเนื้อหัวใจของชายหนุ่มมาก่อนนักที่เข้ามาหลงรัก แต่สุดท้ายเธอกลับต้องมาเจ็บปวดกับผู้ชายที่เย็นชาต่อเธอคนหนึ่ง

เพียงแค่เขาได้ก้าวมาในชีวิตของเธอก็มีเรื่องมากมายและเคราะห์กรรมที่เธอต้องเผชิญ แล้วเขาก็เหมือนกันที่อยู่เคียงข้างเธอ คอยประคับประคองเธอแม้มາถึงวันที่เธอไม่มีใคร แต่เขาคอนั้นยังอยู่เคียงข้างเธอ ทำให้เธอตัดสินใจว่า สิ่งเดียวที่ปรารถนาในเวลานี้และอนาคต ขอเพียงแค่เธอได้มีเขาคอนี้ เธอจะไม่ขอะไรอีกเลยแม้แต่ชื่อเสียงและอนาคตทางด้านดนตรีที่เธอหวังเห่นักหนา

เพราะเขาแสดงออกให้เธอได้เห็นว่าเขารักเธอจริง..สุดท้ายความรักของเขาและเธอจะลงเอยอย่างแสนหวานขนาดไหน ติดตามด้านในนะคะ

คำนำนักเขียน

นิยายขนาดยาวเล่มนี้ ขอแนะนำการอ่าน เหมือนการทาน
กระท้อน ต้องทุบก่อนทานแล้วจะได้รสหวานกลมกล่อมของมัน

นิยายเล่มนี้เป็นเล่มที่พีรกรรมที่สุด และมีด้วยกัน 2 เล่ม
ต่อเนื่องกัน “ตราบดินสิ้นฟ้า ขอมมีเพียงเธอ” เป็นเล่มที่ 1 ที่พิมพ์
ออกเป็นรูปเล่มแล้วหมดสัญญาจากสำนักพิมพ์ กระซิบ หรือไอวี เล่มที่
2 คือ “เสนาหาเจ้าดวงใจ” จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเป็นนิยายทำมือและ ebook

ขอฝากผลงานของพี่ทุกเล่มเอาไว้ให้ทุกท่านได้อ่านเพื่อผ่อนคลาย
ความตึงเครียดคณะ เนื้อหานิยายเล่มนี้อาจจะดูเหมือนยากสัก
หน่อยเพราะเกี่ยวกับคดี แต่รับรองว่า ภาษารักที่ซาบซึ้งไม่ทำให้ท่าน
ผิดหวังแน่นอนค่ะ

ตอนที่ 1 จุดเริ่มต้นคนคุ้นเคย

ศิลปินโฉมสะคราญใช้สองมือประคองฟลุตเลายาว รวบรวมเสียงอันเกี่ยวพันกับพื้น ยืนเด่น ศีรษะตั้งนิ่ง จรดริมฝีปากรูปกระฉับที่ขมพู่จ่อปากเป่าที่หัวฟลุต นัยน์ตาเล็งเบื้องหน้าด้วยสมาธิอันแหลมคมในการกำหนดใจส่งลมผ่านรูปริมฝีปากซึ่งทำมุมเหมาะลงไปในเลาฟลุต นิ้วมือกดกระเดื่องเพื่อบังคับลมให้ก่อเสียง เบา ๆ ลากยาวเนิ่นนานเป็นการอุ่นเครื่อง แสดงทักษะความสามารถในการส่งลมต่อเนื่องไม่ขาดสาย

เมื่อลมหายใจเริ่มเข้าที่ ไอ่น้ำค้าง ก็ปิดเปลือกตาลง เริ่มวาดลวดลายลีลา นับแต่ไล่เสียงจากต่ำไปหาสูงเร็วรี่ เก็บทุกเม็ดเสียงซัด ทรงพลัง พาคนฟังเบิกตาตื่นเพริดตาม แล้วพลิวเปลี่ยนเป็นเสียงไหลลงต่ำ ตบท้ายด้วยการรัวเร็วสร้างสะเก็ดเสียงถี่ยิบติดกันเป็นพืดยาวอย่างน่าอัศจรรย์

จบจากการโหมโรงชุดเล็กแล้ว ไอ่น้ำค้าง ก็เบี่ยงกายเล็กน้อยเหมือนแปลงบทจากพนักงานเปิดฉากมาเป็นนักแสดงตัวจริง โดยเลือกฟริลูดอันเป็นผลงาน ของคีตกวีเยอรมันนาม โยฮัน ซึบาสเตียน บาค

ลำเสียงกลมยาวที่ส่งจากฟลุตของ ไอ่น้ำค้าง มีกังวาน

แตกต่างจากเสียงฟลุคธรรมดาทั่วไป สร้างความฉงนระคนตื่นใจแก่คนที่ได้มองเห็นและได้ยินเสียงเพลงจากเธอเป็นอย่างยิ่ง

อานิสร์ กระพริบตาที่หนึ่ง ความงามละมุนของเสียงในอากาศ ความอ่อนแอในออรชรแห่งเรือนกายของไอน้ำค้าง ที่พลิวไหว่ดูจนนกดตามจังหวะจะ โคนอันเหมาะสมของเพลงกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวจนทำให้เขารู้สึกเหมือนเสียงเพลงถูกขับออกมาจากวิญญาณอันโดดเดี่ยวเป็นเอกมิตของเธอ ที่สามารถสยบประสานหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับเครื่องดนตรีชนิดเป่า ได้อย่างยากที่หาใครทำบได้

เรือนร่างบงออรชรในชุดสีชมพูยาวแก่เข้า เรือนผมยาวสยายแผ่กระจายเต็มแผ่นหลังที่เนียนกริบ ช่วยส่งให้โฉมงามผู้ที่มีดวงตากลมโตสุกสการสดีใสราวกับมันพูดได้ ปลายจมูกเล็กโด่งสวยรับกับริมฝีปากรูปกระจับอมชมพูน้อย ๆ ตามธรรมชาติ ประกอบกับผิวกายที่ขาวออกเหลืองตามแบบฉบับของสาวไทย

เธอสวยพราวระยับไปทั้งร่างตั้งแต่หัวจรดเท้า นอกจากจะเห็นความสวยงามที่เป็นหนึ่ง ความสามารถด้านดนตรีที่ทุกคนในที่นั้นได้ประจักษ์ก่อให้เกิดความอึ้งทึ่งในหัวใจและ

ความรู้สึกรักใคร่ของแต่ละคน

จบเพลงของจอมคิดกวียุคบาโรกเป็นครู่ ทุกคนที่ได้ยิน
ได้ขลุ่ย จึงถอนภวังค์ อันตกอยู่ในอาการจ้องค้าง แปรเป็นรอยยิ้ม
อย่างชื่นชมยินดี และต่างใช้สายตาโลมลูบไล้รอยยิ้มที่แสน
หวานของเธอที่แจกจ่ายเยื่อไปหาทุกคน

จากนั้นเสียงปรบมือประสานจึงดังขึ้น สร้างความปลาบ
ปลื้มให้เธอ ผู้ที่เป็นเจ้าของความงดงามพริ้มเพราที่หาตำหนิ
ไม่ได้เลยแม้แต่น้อย เป็นอย่างมาก

“หมากเก็บเล่นฟลุคเป็นอย่าง ไบ๊วักกะพ่อขา..”

น้ำเสียงนุ่มละมุนหวานหูดังขึ้นอย่างสดใสหลังจาก
ก้าวลงจากเวทีจำลองกลางสนามหญ้าในยามค่ำคืนของราตรี
กาลที่ถูกแต่งแต้มด้วยงานเลี้ยงเล็ก ๆ เป็นวันครบรอบวันเกิดปี
ที่สิบเก้าของเธอ

“เพราะมากลูกพ่อ..”

“เก่งมากลูกสาวแม่..”

“พี่ไม่คิดว่าเธอจะสามารถสยบทุกสายตาแม่แต่ลม
หายใจของคนเกือบร้อยในที่นี้ได้ เพียงแค่เสียงเพลงของเธอเลย
น้องสาวของพี่..”

ทั้งพ่อ แม่ พี่ชาย พี่สะใภ้และหลาน ต่างปรบมือให้เธอ

ตามมาด้วยรอยยิ้มและแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดี

แต่ทว่าสายตางามของเธอกลับมองผ่านไปยังใครคน
หนึ่งที่ยืนคุยอยู่กับพ่อของเธออย่างสนิทสนมคุ้นเคย เป็น
จุดอ่อนนุ่ม อบอุ่น และหวานไหวในหัวใจของเธอ รู้สึกมี
ความสุขริน ๆ เพียงแค่ได้มองเห็นเขาแม่เพียงแวบแรก แล้วต้อง
รู้สึกหวานไหวในใจดวงน้อยอย่างไม่รู้ตัว เมื่อได้มอง
ประสานสบดวงตาคมกล้าที่ฉายแววอ่อนละมุนกุ่มนูนของเขา

อานิสร์ณ์ หันมามองสาวน้อยที่สวมชุดราตรีสีชมพู ทั้ง
ดวงหน้า ทรงผม แววตา และกระทั่งยิ้มพิมพ์ใจ ทุก
องค์ประกอบในเครื่องหน้าคล้ายอาบมนต์เสน่ห์อันเต็มไปด้วย
พลังสะกดที่แม่เพศเดียวกันยังวางงง เธอสวยงาม น่ารักและเจ้า
เสน่ห์เสียจริง

“ไอน้ำค้างมานี่สิลูก..”

นายกิจโชติหันมายกแขนโอบไหล่แบบบางของลูกสาว
คนสวยไว้แล้วแตะกึ่งประคองให้เดินเข้ามาใกล้ หยุดเผชิญหน้า
กับชายหนุ่มวัยสามสิบสามปี

“นี่คุณอานิสร์ณ์นะลูก..เป็นญาติของครินญา เขาเป็นลูก
ชายของคุณลุงกับคุณป้าของครินญา เมื่อก่อนเขาเรียนอยู่ที่

อเมริกา เลยไม่ได้มางานแต่งงานของครินญาทำให้หมากเกือบอาจจะไม่เคยเห็น”

เขาค้อมศีรษะให้เธอเล็กน้อยอย่างสุภาพ แต่เธอกลับเขินหน้าอย่างตระหง บุคลิกของเขามองปราดเดียวทราบได้ทันทีว่ามีดีตรงสมอง ที่ไม่เป็นร่องรูปลักษณะภายนอกที่งามสง่า หล่อเหลาอย่างหาตัวจับได้ยากและยิ่งไปกว่านั้นคือมนต์เสน่ห์ที่แฝงเร้นภายใต้ดวงตาที่คมกริบและรอยหยักของรอยยิ้มที่น่ามอง

“นี่โอน้าค้ำ ลูกสาวของผมครับ..”

เขามองดวงหน้าหวานนั้นให้ถนัดอีกครั้งเมื่อนายกิจโชตินาน้ำให้เขาได้รู้จักเธอ

“ครับ..เล่นฟุตบอลได้เก่งมาก..และแสดงท่าทางได้น่ารัก..”

“ขอบคุณค่ะ..สำหรับคำชม”

น้ำหนักคำและหางเสียงดูกระเดียดไปทางปรามจริงจังโอน้าค้ำ ชอบเล่นอย่างนี้เสมอ คือชวนใจให้นึกพิศวาสด้วยท่าทีหรือส้อมเสียง ตามด้วยการกริดหัวใจให้สับสนเสียวด้วยวาจาที่เชือดเฉือนและพลังทางกระแสดาที่ทำให้คนมองรู้สึกไหวหวามอยู่ลึก ๆ

“คุณอนิสรณ์ เป็นทั้งครูสอนดนตรีและเจ้าของรายการทางทีวีนะลูก..เขามีโรงเรียนสอนดนตรีที่มีชื่อเสียงมากและ

ขณะนี้ก็มีการถ่ายทอดรายการสด นักเรียนของเขาออกทางทีวี รวมไปถึงการตื่นตัวของนักเรียนทั่วประเทศส่งตัวแทนเข้าประกวดการขับร้องและการแสดงดนตรีในรายการของเขา..”

“ไม่เห็นอยากรู้เลยคะพี่ขา..”

เธอเอ่ยออกมาเบา ๆ เมื่อเห็นเขายังคงทอดสายตามองเธอนิ่งอยู่ นั่นเป็นเพราะว่า คนอย่างเธอไม่ว่าจะก้าวออกไปทางไหนมีแต่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่มาหลงรัก มารุมบอกรักแทบไม่เว้นแต่ละวัน แล้วเขาคอนี้ก็คงเป็นอีกคนที่หลงเสน่ห์ของเธอ

“เขาจะมาเป็นครูสอนเปียโนให้หลานนะลูก..”

ไอน้ำค้างมองหน้าผู้ชายวัยเดียวกับพี่ชายของเธออีกครั้ง เธอเองนั่น มีอิทธิพลทางกระแสดาวกับเดินเอามีดไปปาดหัวใจชายทุกรูปนามให้เสียวแปลบเล่นได้คือๆ

ในขณะที่เธอก็บอกตัวเองไม่ถูกเหมือนกันกับสายตาของเขา ความนิ่งสงบ ดูสุขุมลุ่มลึกของเขามันแฝงไว้ด้วยมนต์เสน่ห์บางอย่างที่หาได้ยากจากบรรดาหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่พวกเขาตามจีบเธอ ทำให้เธอรู้สึกไหวหวัมอย่างไม่เคยมาก่อน

“คะ..หมากเก็บขอตัวนะคะ..”

เธอก้าวออกมาด้วยน้ำเสียงที่หวานหู ก่อนจะชำเลื่อง
สายตาไปหาเขาเล็กน้อย พลังโปรยยิ้มบาดใจไปตามนิสัยชอบ
ยั่วให้หลงแล้วเดินตรงไปยังกลุ่มของเพื่อน ๆ มีทั้งหญิงและชาย
ที่กำลังพูดคุยกันอยู่ริมสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ ซึ่งอยู่ใจกลางของ
ตึกใหญ่ที่อลังการห้อมล้อมอยู่อย่างลงตัว

อานิสร์หันมองตามหลังร่างบางออรชรของเธอไปเงียบ
ๆ ด้วยความคิดหนึ่ง ที่เขารู้ได้ทันทีว่าผู้หญิงลักษณะนี้ถือตัว
แล้วมีความเชื่อมั่นมากแค่ไหน หากเขาขอมิอ่อนอ่อนผ่อนตาม
เธอแสดงตัวแสดงตนว่าสนใจหรือปรารถนาเธอ เขาจะ
กลายเป็นเหมือนอะไรสักอย่างที่แทบหาค่าไม่ได้เลยสำหรับเธอ

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใครหรือหมากเก็บ..”

“ใครล่ะ มีตั้งเยอะแยะ..”

เธอย้อนถามเพื่อนรักอย่างปาณิสราเบา ๆ

“ก็เจ้าของรอยยิ้มที่น่าประทับใจคนนั้น คนที่มีแววตา
อบอุ่น อ่อนละมุนที่ไม่เหมือนผู้ชายคนไหน..”

คำอธิบายของปาณิสราทำให้เธอนึกถึงเขาขึ้นมาแทบ
ทันที เพราะลักษณะตามที่เพื่อนรักบอกมีเพียงชายหนุ่มที่อายุ
มากกว่าเธอสิบเอ็ดปีคนนั้น

“เขาชื่อคุณอานิสร์ณ์ เป็นเจ้าของรายการทีวี ที่มีทั้งเด็ก และครูตามโรงเรียนต่าง ๆ กำลังให้ความสนใจ แล้วก็ เป็นเจ้าของโรงเรียนสอนดนตรี..และก็..”

“อะไรล่ะ..”

ปานิศรารุกต่อเพราะอยากรู้รายละเอียด

“เป็นผู้ชายของดาราชื่อดัง..ภาสิตา..ผู้ชายคนนี้มีเจ้าของแล้ว..”

พจนิษาเอ่ยสมทบเมื่อก้าวเดินขนาดตรงเข้ามาหา กลุ่มเพื่อน ๆ แล้วได้ยื่นการสนทนาเข้าพอดี

“เธอกำลังตกหลุมรักผู้ชายที่แก่กว่าเธอมาก ๆ คนนั้นอยู่ หรือไอน้ำค้าง..”

ไอน้ำค้างหันมาหาเพื่อนร่วมคณะอีกคนที่ไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไรนักเพราะหล่อนมักจะอวดตัวว่าเก่งเสมอเธอเป็นประจำ และมักจะเป็นคู่แข่งเข้าร่วมการประกวดร้องเพลง เล่นดนตรีกับเธอบ่อย ๆ

“อย่าสนใจเลยนะหมากเก็บ ป่าที่เราไปทางโน้นดีกว่า ..”

ปานิศราพยายามจะแยกให้เพื่อนรักไปห่างจากเพื่อนร่วมคณะคนนี้ แต่พจนิษากลับก้าวมาขวางหน้าทั้งสองเอาไว้

“จะไปไหน ในเมื่อเธอเชิญฉันมาร่วมงานวันเกิด จะปล่อยให้ฉันอยู่ตามลำพังมันไม่น่าเกลียดไปหน่อยหรือ..”

ปานิศราลอบถอนใจยาวออกมาในขณะที่ไอน้ำค้างฉีกยิ้มหวานก่อนจะยกแก้วน้ำหวานในมือชูทักทายเพื่อน ๆ คนอื่นราวกับไม่คิดจะใส่ใจคำพูดหรือแววตาของพจนิชาแม่แต่น้อย

“อานิสร์..”

เธอลอบพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ เมื่อพยายามพลิกร่างนอนแล้วข่มตาหลับแต่สติและความรู้สึกของเธอกลับจดจำเขาได้ขึ้นใจใบหน้ารูปสี่เหลี่ยมได้รูปที่ดูหล่อเหลาหมด เครื่องหน้าที่คมเข้ม ไม่ว่าจะเป็ย็วหน้าคดำ ดวงตาริใหญ่ที่คมกริบ เจื่อแวอบอุ้นอ่อนละมุนที่ซ่อนอยู่ภายใต้ขนตาที่ยาวอนเป็นแพรวกับขนของผู้หญิง ปลายจุมกโค้งเป็นสันสวยงามโดดเด่นอย่างมากรับกับริมฝีปากที่หยักได้รูปสวย โดยเฉพาะรอยยิ้มที่ดูสวยอย่างน่าหลงใหล

ทุกท่วงท่า ทุกอริยาบถของชายหนุ่มที่อายุมากกว่าเธอถึงสิบกว่าปีคนนั้น ที่ยังโดดเด่นสง่างามอยู่ท่ามกลางความคิดคำนึงของเธอทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีใครสักคนที่ทำให้เธอถึงกลับหลับตาเห็น ลืมตาเห็นแบบนี้มาก่อน

“บ้าจริง..”

เธอตำหนิกับตัวเองอยู่ในใจเมื่อแว้วได้ยินเสียงทุ้มที่กังวานแว้วอย่างน่าฟังของเขา เธอต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนที่มีความเก่งกาจกั่วงานไพเราะอย่างมาก เธอถอนใจยาวก่อนจะรีบปิดความคิดคำนึงทั้งหลายออกไปจากความคิดแล้วพยายามข่มตาให้หลับลง

จวบจนกระทั่งเกือบสิบโมงเปลือกตาที่ปิดสนิทค่อย ๆ ลืมตื่นขึ้น แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเหลือบมองนาฬิกาบอกเวลาเกือบสิบโมง..

นักศึกษาของคณะศิลปกรรมศาสตร์ทางด้านดุริยางค์ศิลป์รีบรถลาเข้าห้องน้ำอาบน้ำทำธุระสวมใส่เครื่องแบบก่อนจะวิ่งลงมาจากบันไดวนเพื่อจะไปที่รถสปอร์ตคู่ใจที่มีราคาสูงลิบซึ่งเพิ่งได้มาเนื่องจากมีอายุครบสิบเก้าแล้วเรียนได้คะแนนที่น่าภาคภูมิใจ ประกอบกับการแข่งขันดนตรีที่สามารถเอาชนะคู่แข่งขั้นได้ทุกสนาม

แต่แล้วปลายเท้าเรียวก็ต้องสะดุดกึกเมื่อได้ยินเสียงเปียโน บทเพลงที่เกิดจากแท่งคีย์ขาวดำ จำนวน 88 แท่งสะกดเธอให้หยุดนิ่งลึ้มแม้แต่เรื่องราวที่เธอต้องรีบไปในวันนี้เสียสนิท

ปลายเท้าเรียวสะอาด เดินตรงไปยังห้องดนตรีของ

คดีหลังงาม ซึ่งเป็นที่ที่ทุกคนในบ้านชอบมานั่งร่วมวงสนทนากันนักหนา แต่แล้วสายตางามของเธอก็พบกับใบหน้าที่คมขริบของเจ้าของความฝันในยามหลับไหลในคำคืนที่ผ่านมาของเธอ

“คุณอาขา..”

เสียงเรียกของเอมอมรเด็กหญิงวัยแปดขวบ ทำให้เธอละสายตาจากใบหน้าของเขาคนนั้นมาหาหลานสาวตัวน้อย ซึ่งเป็นจิ้งหะเดียวกับที่อานิสร์ณ์เล่นเพลงจบแล้วเงยหน้ามาเห็นเธอเข้าพอดี

“วันนี้คุณครูมาสอนน้องเอมคะ..คุณอาจะอยู่เรียนด้วยไหมคะ..”

เธอเงยหน้ามองบุคคลที่หลานสาวของเธอเรียกว่าครูพลางยิ้มหยันอยู่ในที่

“ไม่หรอกคะ..คุณอาเรียนเลยไปมากแล้ว..”

เธอก้มหน้าบอกหลานสาวก่อนจะเงยหน้ามองประสานสายตากับเขา

“และคนที่จะมาเป็นครูของคุณอา..อย่างน้อยต้องมีดีกรีเป็นนักดนตรีที่ผ่านสนามประลองมานับครั้งไม่ถ้วน แล้วจะต้องมีรางวัลหรือใบประกาศเกียรติคุณเป็นเครื่องการันตีด้วย..”

เอมอมรหันไปมองหน้าคนที่เธอเรียกว่าครู ก่อนจะมอง
หน้าอาสาที่แสนสวย

“คุณจะไปไหนหรือคะ..”

เหมือนนิกได้ทำให้ไอน้ำค้างรู้สึกตกใจมาก

“ตายจริง..”

เธอรีบยกมือขึ้นมองเวลา

“อาไปก่อนนะคะ..”

เธอมีโอกาสด่าเวลาหลานสาวเพียงเท่านั้นแล้วก็รีบตรง
ไปยังรถสี่ล้อของเธอแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็วท่ามกลาง
สายตาคมของอันนิสรณ์ที่มองตามไปจนกระทั่งรถหายไปจาก
สายตา

“คุณครูขา..คุณอาของน้องแอมเล่นเปียโนได้เพราะมากค่ะ
..แล้วคุณอาก็สามารถเล่นเครื่องดนตรีได้เกือบทุกชนิด..”

เขาย่อถ่วงลงให้ความสูงกว่าร้อยแปดสิบเซนฯย่อลงเสมอ
ร่างของหนูน้อยแล้วเงยหน้ามองดวงหน้าน้อย ๆ ที่สื่อเค้าความ
สวยงามในอนาคตของเธอหนึ่งด้วยความเอ็นดู

“เหรอครับ..”

เขายิ้มน้อย ๆ

“แล้วคุณอามีคนพิเศษบ้างไหมครับ..”

หนูน้อยเอียงคอมองหน้าเขาอย่างครุ่นคิด

“คุณครูหมายถึง..เพื่อน ๆ หรือใครสักคนที่เข้ามาที่นี่แล้วมาร่วมเล่นเพลงให้ทุกคนในบ้านฟัง..”

“ไม่มีค่ะ..คุณอาไม่เคยพาใครมาบ้านเลย..นอกจากเมื่อคืนนี้เท่านั้น..”

เขาพยักหน้าช้า ๆ แล้วก็เริ่มสอนหนูน้อยให้เล่นเพลงตามลีลาและความคิดของเขาสืบต่อไป...

เขาอยู่ที่นั่นประมาณสองชั่วโมงแล้วก็กลับไปทำภารกิจของเขาต่อ แล้วก็มาทุกวัน หากวันไหนน้องเอมไปโรงเรียนก็จะมาค้ำหน้าหรือมาวันหยุด หากปิดเทอมก็จะมาในช่วงเก้าโมงถึงสิบเอ็ดโมง

แต่มีน้อยครั้งที่เขาจะได้เห็นไอน้ำค้างอยู่บ้านเพราะนอกจากเธอจะไปเรียนแล้วยังต้องมีการแข่งขันประกวดการเล่นดนตรีเป็นประจำ

“เธอแน่ใจหรือพอว่าจะเข้าประกวดในครั้งนี่ เพราะคนที่เข้าประกวดสามคนมาจากโรงเรียนสอนดนตรีของคุณอนิสรณ์ เจ้าของรายการทีวีชื่อดังนะ และที่สำคัญ การประกวดครั้งนี้ ไอน้ำค้างก็เข้าประกวดด้วย..”

“ใช่ ถึงเธอจะเอาชนะนักเรียนสามคนจากโรงเรียนสอน

คนตรีของคุณอนิสรรณีได้ แต่เธอแน่ใจหรือว่าจะเอาชนะไอน้ำค้างได้อ..”

“เธอแพ้มาทุกสนามเลยนะพจ เธอได้แค่รางวัลที่สองเท่านั้นและครั้งนี้ มันเป็นทอมสุดท้ายของการเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ฉันอยากจะให้หยุดประทะกับไอน้ำค้าง เพื่อที่เราจะได้จากกันด้วยดี..”

พจนิชากำมือแน่น เมื่อเพื่อนในกลุ่มต่างชื่นชมและคัดง้างไม่ให้หล่อนเข้าประกวดในครั้งนี้

“แต่ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะแข่งขันกับไอน้ำค้าง และฉันจะต้องชนะ จากนั้นไปฉันจะต้องชนะ ชนะฉันจะต้องเป็นที่หนึ่ง ฉันจะต้องโด่งดังมากกว่าไอน้ำค้าง..ชื่อนี้จะต้องถูกลบเลื่อนไปหรือไม่ก็ต้องหายสาบสูญ..”

เจ้าหล่อนแผดเสียงร้องออกมาด้วยน้ำเสียงที่เกรี้ยวกราด ก่อนจะตัวตวยตวยตาไปมองหน้าเพื่อนในกลุ่มทุกคน

“อย่าเอ่ยชื่อแม่นี้ให้ฉันได้ยินอีกนะ และจำไว้อย่ายกย่องมันว่าเก่งกว่าฉัน เพราะต่อจากนี้ ฉันจะต้องชนะและเป็นทีหนึ่งเท่านั้น..”

“ดูเธอแน่ใจงั้นพจ..”

พจนิษาขีดหน้าขึ้นก่อนจะฉีกยิ้มหวานออกมา เมื่อ

สายตาของหล่อหน้าตัวมองผ่านไปเห็นร่างของใครบางคนที่กำลังยืนเขื่อนมาหาหล่อหน้า

“แน่นอนสิ เพราะหลังจากการประกวดครั้งนี้ ฉันจะได้เซ็นสัญญาเกี่ยวกับค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ของเมืองไทย ฉันจะได้ก้าวเป็นนักร้องชื่อดัง ที่ไม่มีใครมาทาบทามของฉันได้..”

“จริงหรือพจ..ดีใจด้วยนะ..”

พจนินาถิกย์ก็กว้างเมื่อมาคสิระ ชายหนุ่มรุ่นพี่ที่หล่อเหลา คุญมิฐานด้วยเครื่องแต่งกายและเฟอร์นิเจอร์ที่ประดับอยู่ตามคอ ข้อมือและนิ้ว เขาเดินตรงเข้ามาหาหล่อหน้าที่ส่งตาเขื่อนเยื่อนไปให้อย่างจงใจ เขาเป็นลูกชายของนายชนิดัว เจ้าของค่ายเพลงที่พจนินาถิกย์ถึง

ซึ่งทั้งสองได้รู้จักกันในงานเปิดตัวนักร้องคนดังที่สังกัดอยู่ในค่ายเพลงของเขา แล้วพจนินาถิกย์พยายามทำตัวดีสนิทกับมาคสิระ เพราะหวังจะยื้อเขาไว้กับหล่อหน้าเพื่ออนาคตที่สดใสในวันหน้า

“ว่างอยู่หรือเปล่าครับพจ..”

เขาเอ่ยทักทันทีที่มาหยุดอยู่ตรงหน้าของหล่อหน้ากับเพื่อนในกลุ่มอีกกว่าห้าคนที่ต่างจ้องมองดูชายหนุ่มอายุราววัยสิบแปดปี ที่หล่อหน้าหมดจด

“ว่างค่ะ..คุณสิระไปไหนมาค่ะ..อย่าบอกนะว่าตั้งใจมาหาพจ..”

เขาทอดสายตาที่ฉ่ำหวานเยื่อนมาหาหล่อนอย่างจงใจ

“ถ้าผมบอกว่าใช่..”

เจ้าหล่อนยิ้มหวานแก้มทำเอียงอาย ก่อนจะชำเลืองสายตาไปหาเพื่อน ๆ ในกลุ่มแล้วหันต้อย ๆ เหมือนต้องการจะชี้ชัดว่าเขาคนนี้แหละ แฟนตัวจริงของหล่อน

“เลิกเรียนแล้วนี่ครับ..ไปทำอะไรทานกันดีไหมครับ..”

พจนิชายิ้มหวานเชิญชวนเมื่อมองสบตาของเขา

“ได้ค่ะ แต่ไม่นานนะคะ เพราะพจมีซ้อมดนตรี..”

มาคสิระย่นคิ้วเหมือนต้องการจะถาม

“พจเขาจะต้องเข้าประกวดการแข่งขันที่กำลังจะมาถึงนี่ค่ะ..”

“อ้อ จริงสิ ผมลืมไป..ยังไงซะผมก็มั่นใจว่า พจต้องชนะ เพราะผมบอกคุณพ่อไว้แล้วว่า ผมมีนักร้องน้องใหม่ที่จะทำเซอร์ไพร้ให้คุณพ่อ กับงานเพลงชุดใหม่ในต้นปีหน้า..”

พจนิชายิ้มหวานด้วยหัวใจที่เบิกบาน

“ผมจะไปเป็นกำลังให้พจ แล้วจะนั่งอยู่แถวหน้า พร้อมกุหลาบช่อใหญ่ และทันทีที่พจชนะการประกวด พจจะกลายมา